

ZA VSAK DAN V MESECU OKTOBRU

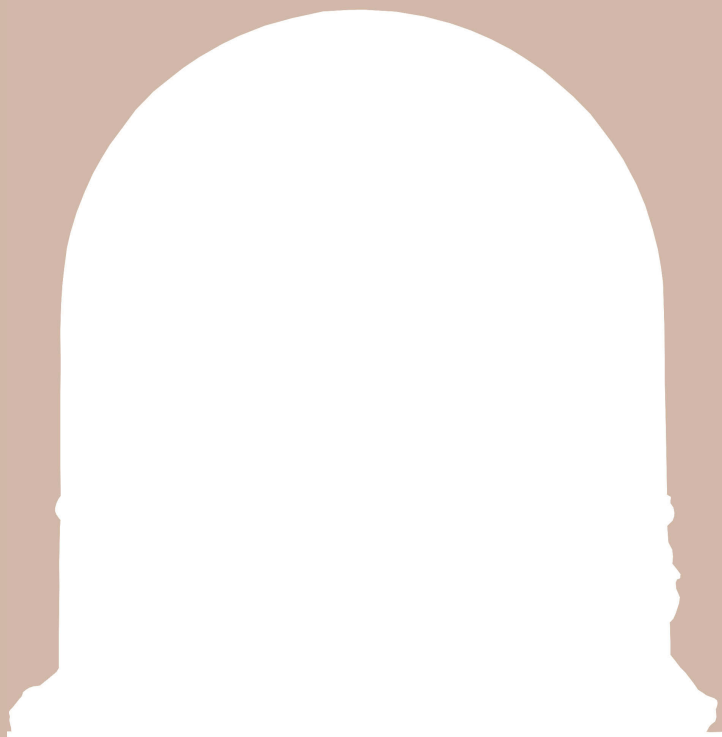

Šentvoršce

RAZMIŠLJANJA ZAKONCEV
IN DRUŽIN V LETU DRUŽINE
O SVOJEM POSLANSTVU

Šentvoršce

»OLTAR SVETE DRUŽINE«

Uvodnik

Med številnimi osebami pod zave-
tnim plaščem Ptujskogorske Matere
Božje (82) srečamo tudi poročene, na
primer Bernarda Ptujškega in njego-
vo ženo. V letu družine, ki ga je raz-
glasil papež Francišek – kot nadalje-
vanje svetega leta usmiljenja –, smo
zato k pisanju Šentvoršč povabili za-
konce, da bi z nami podelili »svojo
zgodbo ljubezni« v zakonu in družini
(bogato, preizkušeno ...).

V posinodalni apostolski spod-
budi Radost ljubezni (*Amoris laeti-
tia*) se papež Francišek živo zazre
v zakonsko in družinsko življenje.
»Radost ljubezni, ki jo živijo družine,
je tudi velika radost Cerkve,« naglasi.

»Zakon je dragoceno znamenje,
kajti 'ko mož in žena praznujeta
zakrament zakona, se v njiju tako
rekoč zrcali Bog ter vtisne vanju svoje
lastne poteze in neizbrisen značaj
svoje ljubezni. Zakon je podoba Božje
ljubezni do nas. Kajti tudi Bog je
občestvo: tri osebe, Oče, Sin in Sveti
Duh, ki živijo od vekomaj in na veke
v popolni enosti. In prav to je skriv-
nost zakona: Bog naredi iz dveh za-
koncev eno samo bivanje.' To ima
zelo konkretne vsakdanje posledice,
kajti 'po zakramentu je zakoncema

podeljeno resnično poslanstvo, da bi mogla – izhajajoč iz preprostih, vsakdanjih stvarnosti – narediti vidno ljubezen, s katero Kristus ljubi svojo Cerkev, za katero še vedno daje svoje življenje'« (AL 121).

Razmišljanja zakonskih parov pod skupnim naslovom »Ljubezen v zakonu in družini« temeljijo na priljubljeni Pavlovi hvalnici ljubezni (1 Kor 13,1-13), ki ji je tudi papež v omenjeni apostolski spodbudi posvetil kar celo poglavje. Apostol naniza petnajst »lastnosti« ljubezni. Po dva zakonska para pišeta o eni od njih, pot zakonskim in družinskim zgodbam pa je s svojim uvodnim razmišljanjem Po poti resnične ljubezni (prvi dan) zarisal nadškof msgr. Alojzij Cvikel.

Vsem avtorjem iskren boglonaj za sodelovanje ter za zaupane osebne življenjske zgodbe! »Šentvoršce« – lepe, dobre, obzirne besedice, s katerimi Božja Mati nagovarja zakonce in družine – naj slehernega bralca ali poslušalca, posebej pa zakonce – očete in matere – obogatijo in ohrabrijo za »radost ljubezni«.

p. Martin Gašparič

Hvalnica ljubezni

1 Kor 13,1-13

Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbale. In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje in ko bi imel vso vero, da bi gore predstavljaj, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.

Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane.

Ljubezen nikoli ne mine. Preroštva bodo prenehala, jeziki bodo umolknili, spoznanje bo prešlo, kajti le delno spoznavamo in delno prerokujemo. Ko pa pride popolno, bo to, kar je delno, prenehalo. Ko sem bil otrok, sem govoril kakor otrok, mislil kakor otrok, sklepal kakor otrok. Ko pa sem postal mož, sem prenehal s tem, kar je otroškega. Zdaj gledamo z ogledalom, v uganki, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan.

Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje. In največja od teh je ljubezen.

Nadškof in metropolit MSGR. ALOJZIJ CVIKL

Nadškofija MARIBOR, sv. Andrej, apostol

Po poti resnične ljubezni

Janez in Meta sta se spoznala pri mladinskem verouku. Pot ju je vodila na univerzo, a zaljubljenost je vedno bolj preraščala v ljubezen. Vsak dan sta našla trenutek, da sta se srečala. S posebnim veseljem sta čakala počitnice. To so bili dnevi, ko sta bila lahko več skupaj. Zaključila sta vsak svoj študij. Kmalu sta dobila tudi zaposlitev. Tako sta začela razmišljati, da bi se poročila in si ustvarila družino. Bilo je še nekaj dvomov, zato sta se odločila, da se bosta udeležila duhovnih vaj, kjer bi lahko pred Bogom še enkrat preverila, ali je ta pot tista, na kateri bosta uresničila Božji načrt. Na duhovnih vajah se je zbralo 8 parov, ki so bili tik pred poroko. Voditelj duhovnih vaj je drugi dan predlagal, da vsak udeleženec napiše svojo najbolj šibko točko in svojo največjo krepost. Janez in Meta sta ves dan, vsak zase in v tišini iskala te lastnosti. Janez je kaj hitro ugotovil, da je njegova hiba neodločnost, dobra lastnost pa iskrenost. Meta je kot hibo zapisala hitro jezo in kot odliko dobrosrčnost, čut za potrebe drugega. Zvečer sta lahko v pogovoru drug drugemu zaupala svoje ugotovitve. Naslednji dan je voditelj vsem predlagal, naj poiščejo način, kako bodo odgovarjali na hibe in slabosti drugega. Janez je sklenil, da bo vsak dan Gospoda prosil: »Daj mi dar

potrpežljivosti,« Meta bo na Janezovo neodločnost odgovarjala tako, da ga bo pohvalila, ko se bo za nekaj odločil.

Po duhovnih vajah sta sprejela odločitev, da bo poroka naslednje leto. Tako sta v Marijinem mesecu maju stopila na skupno pot. Kmalu sta ugotovila, da se na skupni poti pokažejo tudi hibe drugega. Bogu sta bila hvaležna, da sta bila na to pripravljena. Tako ju prve ovire niso spravile v krizo, ampak so utrjevale njuno ljubezen. Hitro sta spoznala, da vsaka prava ljubezen sloni na dveh stebrih: to sta potrpežljivost in dobrotljivost. Vse druge lastnosti ljubezni so razširitev teh dveh.

Med dvema ljubeznima, tisto, ki išče, in tisto, ki se razdaja, ni stroge ločnice in nasprotja, ampak sta razvoj in rast. Če so na začetku, v času zaljubljenosti, bolj v ospredju iskanje, kako bo drugi osrečil mene, bolj privlačnost in medsebojno hrepenenje ter osvajanje drugega, je cilj resnične ljubezni, kako bom jaz osrečil drugega.

Da pridem do resnične ljubezni, se mora moja ljubezen prečistiti in dozoreti, da v ospredje stopita zastonskost in sposobnost, da pozabim nase in se lahko žrtvujem za drugega. O tej resnični ljubezni govori Pavlova hvalnica ljubezni, ko pravi: »Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli, pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane« (prim. 1 Kor 13,4–7).

Sveti Pavel nam pomaga razumeti, da nismo sad nekega naključja, ampak smo del blagohotnega načrta Boga, ki nas je poklical v bivanje. Ta

poklicanost pa ne pomeni preprosto bivati in biti postavljen v zgodovino, ampak pomeni doživljati, da smo ljubljeni, da smo sad ljubezni.

Hvalnica ljubezni nam postavlja ogledalo, ki v ospredje postavlja srce. Skozi to hvalnico se bomo ta mesec sprehajali, da bi odkrili veličino zakonske ljubezni. Kot pravi papež Frančišek v posinodalni apostolski spodbudi Radost ljubezni: »Gre za ljubezen, ki je posvečena, obogatena in razsvetljena po milosti zakramenta zakona. Ta ljubezen je odsev neomajne zaveze med Kristusom in človeštvom, ki je dosegla svoj vrhunec v predanosti do konca na križu: Duh, ki ga izliva Gospod, podeljuje novo srce ter usposablja moža in ženo, da ljubita drug drugega, kakor nas je ljubil Kristus. Zakonska ljubezen dosega s tem tisto polnost, na katero je notranje usmerjena, se pravi na nadnaravno ljubezen« (prim. AL 120).

V Marijinem mesecu oktobru, ko prebiramo Šentvoršce in dajemo več prostora molitvi rožnega venca, prosimo Marijo, da bi rasli v resnični ljubezni, ki je edina stvar, ki ostane.

Marija, naša Mati, ti si bila ponižna in potrpežljiva v službi Boga, v ospredje nisi postavljala sebe, ampak si bila iz ljubezni do Boga sposobna prerasti svoje načrte in sprejeti Božje povabilo. Tako je Bog po tebi lahko uresničil svoj načrt odrešenja. Izprosi tudi našim zakoncem in družinam, da bodo rasli v resnični ljubezni ter tako ustvarjali prostor resničnega sožitja, kar bo prinašalo blagoslov njim, našim občestvom in našemu narodu.

MARJETKA IN FRANCI BIRK*Župnija SOSTRO, sv. Lenart, opat*

V potrpežljivosti je popolno veselje

Ljubezen je potrpežljiva

Sveti Frančišek Asiški v Opominih pravi: »Božji služabnik ne more spoznati, kolikšno potrpežljivost in ponižnost ima v sebi, dokler mu gre vse po volji. A pride čas, ko tisti, ki bi mu morali ustreči, delajo njemu nasprotno: kolikor ima takrat potrpežljivosti in ponižnosti, toliko je pač ima in nič več.« V povezavi s potrpežljivostjo spregovori o popolnem veselju. Pravi, da popolno veselje ni veselje zaradi uspeha, ni veselje nad tem, da se redu pridružijo mogočnejši ali da se spreobrnejo množice nevernikov. Popolno veselje je, če ostaneš miren in potrpežljiv, ko v resnični potrebi prosiš, pa te brat zavrne. Zakaj je ravno v potrpežljivosti popolno veselje?

Zakaj v isti situaciji enkrat lahko ostanemo mirni, drugič pa se razburimo? Mamam je gotovo domač prizor, ko gremo enkrat lahko mirno mimo kupa razmetanih čevljev, drugič pa se nam dvigne pritisk in ne nehajo oštevati svojih otrok. Enako žene do svojih mož. Enkrat potrpežljivo čakamo, da bodo noži nabrušeni, da bo iz pipe nehalo kapljati, spet drugič pa na dolgo in široko očitamo, da so nogavice ostale na tleh kopalnice. In možje

pogosto zmorejo mirno poslušati naše očitke (le od kod jim potrpežljivost in razumevanje?), drugič pa se razburijo, ker smo napačno parkirale avto. Mirni ostajamo, kadar v nas prebiva ljubezen, kadar smo v harmoniji. V vsakdanjih dogodkih lahko opazujemo, kaj vse zmore ljubezen: potrpeti, odpustiti, se žrtvovati.

Od vseh nas življenje zahteva potrpežljivost. To je lahko v vrsti pred blagajno, v prometni konici, na bolniški postelji, ob negi ostarelega svojca. Učimo se je celo življenje. Za otroka ni dobro, da je vedno v vsem takoj uslišan. Postal bo razvajen nergač ali pa bo nad vsem takoj obupal. Potrpežljivost si do neke mere privzgojimo, tako kot vljuden odnos do bližnjih. Je del našega značaja ter odraz našega notranjega ravnovesja in harmonije. Kadar so moji odzivi ob bližnjih nepotrpežljivi, se lahko vprašam, kaj je v meni. Zakaj sem razdražljiv? Sem preutrujen? Sem razdvojen med dve želji, dve potrebi? Je dobro s svojo potrebo počakati, potrpeti ali je bolj koristno, da jo zadovoljim? Kako pogosto sem razdražljiv? Samo od časa do časa ali pa je razdražljivost del mojega vsakdana? Kakšen je moj notranji odnos do bližnjih? Čutim dobrohotnost, toplino, ljubezen ali pa jih ocenjujem, sodim, obtožujem, se nanje jezim in jih celo sovražim? Z vsem tem, kar je v meni, grem lahko pred Boga, mu vse izročim in položim na oltar, ga prosim odpuščanja. Naj On preobrazi, česar sam ne zmorem.

Papež Frančišek je rekel: »Obraz Boga je obraz usmiljenega Očeta, ki ima vedno potrpljenje. Ali ste kdaj pomislili na Božjo potrpežljivost, na potrpljenje, ki ga ima z vsakim od nas? To je njegovo usmiljenje. Vedno ima potrpljenje z nami, nas razume,

nas čaka, ne naveliča se nam odpuščati, če se znamo vrniti k njemu s potrtem srcem« (angelovo češčenje, 17. marec 2013).

Ljubezni ni mogoče živeti, če je zapovedana od zunaj. Ljubezen prihaja od znotraj, iz srca, kamor je položena kot dragocen dar, kot milost, ki si jo moremo in moramo tudi izprositi. Zato sledimo povabilu svetega Avguština: »Od Boga izprositi, da bi se ljubili med seboj! Ljubite vse ljudi, tudi svoje sovražnike, ne zato, ker so bratje, ampak zato, da bi bili bratje; da bi vedno v vas gorela bratska ljubezen, bodisi do brata, ki to že je, bodisi do sovražnika, da bi to s pomočjo ljubezni postal.«

Ker je potrpežljivost sad prejete ljubezni in znamenje odrešenosti, je vzrok popolnega veselja. Naj nam jo Mati Marija izprosi pri Bogu.

ROMANA IN JANEZ GODEŠA

Župnija RAKEK, Srce Jezusovo

V potrpežljivosti sva dozorela kot zakonca in kot starša

Ljubezen je potrpežljiva

Kot majhna punčka sem z očetom in mamo večkrat poromala k Mariji na Ptujsko Goro. »Tukaj na Gori nam je dobro,« mi v spominu odzvanjajo duhovnikove besede. Z bodočim možem sva še pred poroko spet poromala na Goro. Marijo sva prosila, naj naju vzame pod svoj plašč.

Na zakon sva se pripravila po najboljših močeh. Skupaj z več mladimi pari sva hodila k Vitalu Vidru v Šolo za zakon, ki je kasneje prerasla v zakonsko skupino. Bilo je čarobno družiti se s podobno mislečimi pari, ki smo želeli imeti dobre zakone in družine. Vsi smo vedeli, da se moramo v svojih zakonih veliko pogovarjati in potrpežljivo iskati svojo skupno zakonsko resnico – ne »po ženino« ne »po moževo«, ampak »po najino«.

Po nekaj srečanjih zakonske skupine so se razkrile naše težave. Zdelo se nam je, da se starši vmešavajo v naše zakone, imeli smo časovno prezahtevne konjičke, nekatere je v svoje mreže ujela politika, živeli smo v premajhnih stanovanjih. Potrpežljivost v naših zakonih je bila na preizkušnji.

Midva v svojem odnosu nisva čutila večjih težav. V manjšem stanovanju sva bila sama, neodvisna.